

**PREZES URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W BYDGOSZCZY**

ul. Jagiellońska 34
85-097 Bydgoszcz
tel. (052) 345-56-44, Fax (052) 345-56-17,
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dnia 4 marca 2005 roku

RBG-411-11/04/MW

Decyzja nr RBG-9/2005

Na podstawie art. 9 w związku z art. 8 ust. 1 i 2 pkt 4 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2003 roku nr 86 poz. 804, Dz.U. z 2003 roku nr 60 poz. 535, Dz.U. z 2003 roku nr 170 poz. 1652, Dz.U. z 2004 roku nr 93 poz. 891, Dz.U. z 2004 roku nr 96 poz. 959) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002 r. Nr 18, poz. 172), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego na wniosek POL – MOT WARFAMA SA z siedzibą w Dobrym Mieście przeciwko Zakładowi Usług Wodnych Sp. z o.o. z siedzibą w Dobrym Mieście, działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, stwierdza się praktykę ograniczającą konkurencję, polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej przez Zakład Usług Wodnych Sp. z o.o. z siedzibą w Dobrym Mieście na lokalnym rynku odprowadzania ścieków w Dobrym Mieście, poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów, nie mających rzeczowego ani zwyczajowego związku z przedmiotem umowy, przynoszących nieuzasadnione korzyści, polegających na zmuszaniu podmiotów odprowadzających ścieki do sieci kanalizacyjnej, do instalowania urządzeń pomiarowych, służących do obliczania ilości zrzucanych ścieków, w przypadku podejrzenia podmiotu odprowadzającego ścieki o zrzucanie do sieci miejskiej ścieków pochodzących od podmiotów nie związanych umową z Zakładem Usług Wodnych Sp. z o.o. i nakazuje się zaniechania jej stosowania.

Uzasadnienie:

Pismem z dnia 12 lipca 2004 roku Pol-Mot Warfama SA z siedzibą w Dobrym Mieście wystąpił z wnioskiem o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Zakładowi Usług Wodnych Sp. z o.o. z siedzibą w Dobrym Mieście.

Zgodnie z relacją Wnioskodawcy, łączyła go z Zakładem Usług Wodnych w Dobrym Mieście do dnia 31 marca 2004 roku pisemna umowa na odbiór ścieków. Z tym dniem przedmiotowa umowa została wypowiedziana przez Zakład Usług Wodnych, który uzależnił zawarcie nowej umowy od zamontowania odbiorczych urządzeń pomiarowych, mierzących ilość zrzucanych do miejskiej sieci ścieków.

Wnioskodawca sprzeciwił się montażowi tego urządzenia na swój koszt, podnosząc, iż narzucenie takiego obowiązku pozbawione jest podstawy prawnej. Zdaniem Wnioskodawcy, praktyka Uczestnika, nakazująca mu montaż aparatury pomiarowej wyczerpuje dyspozycję art. 8 ust. 2 pkt 1,3,4 ustawy.

Postanowieniem z dnia 1 września 2004 roku Prezes Urzędu wszczął w niniejszej sprawie postępowanie wyjaśniające.

Ustosunkowując się do postanowienia o wszczęciu postępowania, Zakład Usług Wodnych Sp. z o.o. z siedzibą w Dobrym Mieście, zwany dalej Uczestnikiem, wniósł o:

1. ustalenie, że nie nastąpiło naruszenie przepisów ustawy, uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego;
2. przyznanie od skarżących na rzecz Uczestnika kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, w oparciu o załączony spis kosztów.

Nie zgadzając się z tezami wniosku, Uczestnik podniósł, iż Wnioskodawca zrzuca do sieci miejskiej ścieki ze zlewni wielopodmiotowej, przy czym Wnioskodawca nigdy nie ujawnił ile, i jakie są to podmioty. Zdaniem Uczestnika, rozliczanie się za zrzucanie łącznej ilości ścieków przez Wnioskodawcę według wskaźnika zużytej wody jest niezgodne z rzeczywistością, zaniżone o ok. 1/3 wartości. Wykazały to pomiary doraźne i okresowe. Uczestnik stoi na stanowisku, iż Wnioskodawca wymusza rozliczanie za wykonane usługi poniżej kosztów własnych i czerpie z tego nieuzasadnione korzyści.

Decyzją nr RBG 29/2004 z dnia 8 października 2004 roku, Prezes Urzędu odmówił wszczęcia postępowania antymonopolowego przeciwko Uczestnikowi, w sprawie nadużywania pozycji dominującej na lokalnym, dobromiejskim rynku odprowadzania ścieków, poprzez:

1. bezpośrednie lub pośrednie narzucanie nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych albo rażąco niskich, odległych terminów płatności lub innych warunków zakupu albo sprzedaży towarów (art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy);
2. stosowaniu w podobnych umowach z osobami trzecimi uciążliwych lub niejednorodnych warunków umów, stwarzających tym osobom zróżnicowane warunki konkurencji (art. 8 ust. 2 pkt 3 ustawy);

Jednocześnie, postanowieniem z dnia 8 października 2004 roku, Prezes Urzędu wszczął postępowanie antymonopolowe przeciwko Uczestnikowi, w związku z podejrzeniem nadużywania przez Zakład Usług Wodnych Sp. z o.o. pozycji dominującej na dobromiejskim rynku odprowadzania ścieków, poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów, przynoszących nieuzasadnione korzyści, polegających na zmuszaniu podmiotów odprowadzających ścieki do sieci kanalizacyjnej, do instalowania urządzeń pomiarowych, służących do obliczania ilości zrzucanych ścieków, w przypadku podejrzenia podmiotu zrzucającego odpady o zrzucanie do sieci miejskiej ścieków pochodzących od podmiotów nie związanych umową z Zakładem Usług Wodnych Sp. z o.o., co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 i 2 pkt 4 i 6 powołanej w sentencji ustawy.

Prezes Urzędu, wszczynając postępowanie antymonopolowe, miał na względzie treść art. 10 pkt 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zgodnie z którym dostawca ścieków przemysłowych, wprowadzonych do urządzeń kanalizacyjnych jest obowiązany do zainstalowania urządzeń pomiarowych, służących do określenia ilości i jakości ścieków przemysłowych na żądanie właściciela urządzeń kanalizacyjnych, jeżeli takie wymaganie jest uzasadnione możliwością wystąpienia zagrożeń

dla bezpieczeństwa lub zdrowia osób obsługujących urządzenia kanalizacyjne lub bezpieczeństwa konstrukcji budowlanych i wyposażenia technicznego urządzeń kanalizacyjnych lub procesu oczyszczania ścieków.

Uczestnik, nie zgadzając się z motywami wszczęcia postępowania, podniósł, iż rozpatrywana przez Prezesa Urzędu sprawa dotyczy interesów jednego tylko przedsiębiorcy, który usiłuje – zdaniem Uczestnika – wymusić nieodpłatny odbiór ok. 1/3 ilości dostaw.

Według Uczestnika, skoro zostało stwierdzone nielegalne odprowadzanie ścieków, przeto zasła konieczność wypowiedzenia niekorzystnej umowy z Wnioskodawcą i zażądania nowego określenia ilości i jakości świadczonych usług kanalizacyjnych, poprzez zainstalowanie urządzeń pomiarowych albo zastosowanie innego systemu ustalania sprawdzalnej ilości ścieków dostarczanych do Uczestnika.

Uczestnik w swych rozważaniach powołał się na treść art. 15 ust. 2 – 4 i art. 33 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków jako podstawę prawną, nakazującą dostawcy ścieków zainstalowanie urządzeń pomiarowych, służących do określenia ilości i jakości ścieków na żądanie właściciela urządzeń kanalizacyjnych.

Zdaniem Uczestnika, uciekanie się do interpretacji art. 10 pkt 6 ww ustawy jest bezprzedmiotowe, bo przepis ten reguluje tylko obowiązki dostawców ścieków przemysłowych a postępowanie niniejsze dotyczy innych ścieków. Z kolei Wnioskodawca w trakcie całego postępowania, konsekwentnie wywodzi, iż odprowadza do miejskiej sieci właśnie ścieki przemysłowe.

W związku z tym, że strony niniejszego postępowania nie doszły do porozumienia w kwestii należności za zrzucane do miejskiej sieci ścieki, sprawa zawisła przed Sądem Rejonowym w Olsztynie.

Uczestnik, pismem z dnia 7 stycznia 2005 roku wniósł o dopuszczenie dowodu z pism procesowych skierowanych do Sądu Rejonowego w Olsztynie:

- z dnia 27.12.2004 roku;
- z dnia 31.12.2004 roku;
- z dnia 05.01.2005 roku

na okoliczność, że Wnioskodawca uchyla się od obowiązku terminowego regulowania należności za dostawy ścieków, nawet w ilościach niekwestionowanych, że od miesiąca czerwca 2004 roku – z braku nowej umowy – Uczestnik rozlicza odbiór ścieków w sposób udokumentowany w ilości faktycznie dostarczonej, mierzonej na swój koszt.

W oparciu o ustalony stan faktyczny, Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję rynku właściwego: *rynku właściwym*” - rozumie się przez to rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji (art. 4 pkt 8 ustawy)

Uczestnik na rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzenia ścieków w Dobrym Mieście jest monopolistą naturalnym (sieciowym). Wnioskodawca, który posiada własne ujęcie wody jest uzależniony od Uczestnika jedynie w tym segmencie usług, które dotyczą zbiorowego odprowadzania ścieków.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów

przedsiębiorców i konsumentów (art. 1 ust. 1 ustawy). W niniejszej sprawie lokalny monopolista sieciowy odmawia zawarcia nowej umowy na dostawę ścieków do sieci miejskiej z powodu nie zamontowania przez Wnioskodawcę urządzenia pomiarowego, służącego do pomiaru ilości zrzucanych ścieków. Spór pomiędzy stronami niniejszego postępowania stanowił dla organu antymonopolowego podstawę do zakwestionowania narzucania przez dominanta rynkowego obowiązku nie mającego odniesienia do obowiązujących norm prawnych. Zadaniem niniejszej decyzji nie jest zatem bezpośrednia ochrona interesów Wnioskodawcy lecz niedopuszczenie do stosowania rozpatrywanej praktyki wobec każdego przedsiębiorcy, który mógłby znaleźć się w analogicznej sytuacji. Podobne stanowisko zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 sierpnia 2003 r. (Sygn. akt I CK 184/03) twierdząc, iż „celem interwencji Prezesa Urzędu jest przede wszystkim ochrona rynku przed jego dezorganizacją ze strony przedsiębiorców wykorzystujących swą dominującą pozycję, a ochrona interesów indywidualnych konsumentów lub ich grup jest następstwem zakazania przedsiębiorcom niektórych zachowań typowych dla podmiotów dominujących, uznanych przez ustawodawcę jako zagrażające interesowi publicznemu”. Podkreślić przy tym należy, iż Prezes Urzędu oddziela prywatno – prawny spór przedsiębiorców, dotyczący wzajemnych rozliczeń za usługi od bezprawnej próby narzucenia Wnioskodawcy obowiązku instalacji urządzenia pomiarowego.

Praktyka ograniczająca konkurencję, stanowiąca zarzut w niniejszym postępowaniu może stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 i 2 pkt 4 i 6 ustawy. Zgodnie z powołanymi przepisami, zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Nadużywanie pozycji dominującej polega w szczególności na:

- uzależnianiu zawarcia umowy od przyjęcia lub spełnienia przez drugą stronę innego świadczenia, mniemającego rzeczowego ani zwyczajowego związku z przedmiotem umowy;
- narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści.

Istotą zarzutu stawianego Uczestnikowi przez Wnioskodawcę jest nielegalność działań, polegających na narzucaniu obowiązku zainstalowania (na koszt Wnioskodawcy) urządzeń pomiarowych, służących do obliczania ilości zużytych ścieków.

Zdaniem Wnioskodawcy, podstawą prawną zainstalowania takiego urządzenia nie może być art. 10 pkt 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zgodnie z którym dostawca ścieków przemysłowych, wprowadzanych do urządzeń kanalizacyjnych jest obowiązany do zainstalowania urządzeń pomiarowych służących do określania ilości i jakości ścieków przemysłowych, na żądanie właściciela urządzeń kanalizacyjnych, jeżeli takie wymaganie jest uzasadnione możliwością wystąpienia zagrożeń dla bezpieczeństwa lub zdrowia osób obsługujących urządzenia kanalizacyjne lub bezpieczeństwa konstrukcji budowlanych i wyposażenia technicznego urządzeń kanalizacyjnych lub procesu oczyszczania ścieków. Stanowisko to podzielił Prezes Urzędu, postanawiając o wszczęciu postępowania antymonopolowego w niniejszej sprawie.

Zdaniem Uczestnika, uciekanie się do interpretacji art. 10 ust. 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków jest bezprzedmiotowe, a podstawą prawną żądania zamontowania urządzenia pomiarowego jest art. 15 ust. 2 – 4 powołanej ustawy. Zgodnie ust. 2 i 3 art. 15, realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenia nieruchomości do sieci. Koszty zainstalowania i utrzymania wodomierza głównego pokrywa przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne, a urządzenia pomiarowego – odbiorca usług.

Zdaniem Uczestnika, potwierdzenie zasady, opisanej wyżej znajdujemy w art. 33 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, który zobowiązuje przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne do zainstalowania u odbiorców usług brakujących wodomierzy głównych, nie zobowiązuje natomiast tegoż przedsiębiorstwa do montażu urządzeń pomiarowych przepływu ścieków.

Prezes Urzędu podzielił w niniejszej sprawie stanowisko Wnioskodawcy, który dostarczając do miejskiej sieci kanalizacyjnej ścieki przemysłowe, może być zobowiązany do zamontowania urządzeń pomiarowych służących do określania ilości i jakości ścieków przemysłowych tylko w przypadku zaistnienia przesłanek określonych w art. 10 ust. 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Przesłanki takie nie wystąpiły. Art. 2 pkt 11 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę... stanowi, iż ściekami przemysłowymi są ścieki odprowadzane z nieruchomości, na których prowadzi się działalność gospodarczą, niebędące ściekami bytowymi lub wodami opadowymi. Powodem żądania montażu urządzenia pomiarowego było podejrzenie, iż Wnioskodawca próbuje wymusić na Uczestniku świadczenie usług darmych. W tej sytuacji ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z tego skutki prawne (art. 6 KC). Zresztą Uczestnik znalazł sposób na kontrolę ilości ścieków, zrzucanych przez Wnioskodawcę, dokonując pomiarów samodzielnie w kanale zbiorczym ścieków, dostarczanych przez Wnioskodawcę. Ponadto wskazać należy, iż na podstawie art. 7 w związku z art. 28 ust. 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, przedstawiciele Uczestnika mają prawo – na terenie należącym do Wnioskodawcy – dokonać sprawdzenia ilości i jakości ścieków wprowadzanych do sieci.

Do kompetencji Prezesa Urzędu, który działa w interesie publicznym nie należy rozstrzygnięcie o słuszności podejrzeń Uczestnika (o tym rozstrzygnie sąd powszechny). W niniejszym postępowaniu kwestionowany jest mechanizm działań lokalnego monopolisty naturalnego, usiłującego wykorzystać swoją rynkową pozycję do wymuszenia instalacji urządzenia pomiarowego, na koszt Wnioskodawcy, nie mając ku temu podstawy prawnej.

Art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (na który powołuje się Uczestnik) dotyczy podmiotów przyłączanych do sieci. Wnioskodawca tymczasem jest już przyłączony do sieci miejskiej, do której odprowadza ścieki. Wypowiedzenie umowy pomiędzy stronami niniejszego postępowania i negocjacje w sprawie zawarcia nowej umowy nie można utożsamiać z odcięciem Wnioskodawcy od sieci a następnie (w przypadku zawarcia nowej umowy) ponownego przyłączenia do tej sieci. Strony postępowania wiąże umowa zawarta przez czynności dorozumiane, tj. wystawiane są faktury za odprowadzanie ścieków a spór dotyczy wysokości kwot, które Wnioskodawca powinien płacić.

W tym kontekście za nieuprawnione uznać należy powoływanie się przez Uczestnika (w korespondencji z Wnioskodawcą) na treść § 7 Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, wprowadzonego uchwałą nr XLVI/407/02 Rady Miejskiej w Dobrym Mieście z dnia 17 września 2002 roku o treści:

1. Usługodawca określa warunki przyłączenia i przekazuje wnioskodawcy w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku.
2. Warunki przyłączenia są ważne dwa lata od dnia ich określenia.
3. Warunki przyłączenia powinny określać w szczególności:
 - 1) miejsca i sposób przyłączenia sieci wodociągowej i kanalizacyjnej z instalacjami odbiorcy,
 - 2) przepływ obliczeniowy wody lub urządzenia sanitarne i techniczne, w których

- zżywana jest woda i odprowadzane ścieki,
- 3) wymagania dotyczące:
 - a) miejsca zainstalowania wodomierza głównego.
 - b) miejsca zainstalowania urządzenia pomiarowego liczącego ilość odprowadzanych ścieków,
 - c) ilość i jakości odprowadzanych ścieków,
 - 4) termin ważności warunków przyłączenia.

Ten punkt regulaminu dotyczy bowiem podmiotów przyłączanych do sieci, a nie tych, które już do tej sieci przyłączone zostały.

Praktyka Uczestnika, domagającego się montażu urządzenia pomiarowego, wypełnia dyspozycje art. 8 ust. 2 pkt 4 i 6 ustawy, bowiem spełnia wszystkie przesłanki, zawarte w tych normach.

Uzależnienie instalacji przez Wnioskodawcę urządzenia pomiarowego, wskazującego na ilość zrzucanych ścieków od zawarcia nowej umowy na odprowadzanie ścieków uznać należy za transakcję wiążaną, zakazaną przez art. 8 ust. 2 pkt 4 ustawy. Instalacja urządzenia pomiarowego jest zbędna z punktu widzenia interesów Wnioskodawcy i nie ma rzeczowego ani zwyczajowego związku z przedmiotem umowy. Odwołanie się Uczestnika do interpretacji art. 15 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków stanowi nieuprawnioną próbę zastosowania w stosunku do Wnioskodawcy przepisów dotyczących nowo przyłączanych podmiotów do sieci kanalizacyjnej. Wnioskodawca byłby zobowiązany do instalacji takiego urządzenia tylko i wyłącznie w przypadku możliwości wystąpienia zagrożeń dla bezpieczeństwa lub zdrowia osób obsługujących urządzenia kanalizacyjne lub bezpieczeństwa konstrukcji budowlanych i wyposażenia technicznego urządzeń kanalizacyjnych lub procesu oczyszczania ścieków (art. 10 ust. 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu...). Skoro jednak przesłanki te nie nastąpiły, Uczestnik powinien (co zresztą czyni) dokonywać pomiarów ilości zrzucanych ścieków w inny sposób.

Praktykę Uczestnika zdefiniować również należy jako uciążliwy warunek umowy, której przedmiotem ma być dostarczanie ścieków do miejskiej sieci kanalizacyjnej, przynoszący Uczestnikowi nieuzasadnione korzyści (art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy). Warunkiem stwierdzenia tej praktyki jest istnienie następujących przesłanek:

1. warunek umowy musi być narzucony przez dominanta rynkowego;
2. narzucenie tego warunku musi przynosić dominantowi nieuzasadnione korzyści.

W niniejszej sprawie zachodzą obie wyżej wymienione przesłanki. Pozbawiona podstaw prawnych próba narzucenia Wnioskodawcy obowiązku zakupu i zainstalowania urządzenia pomiarowego stanowi uciążliwość dla Wnioskodawcy, w postaci konieczności uiszczenia ok. 10 000 złotych, stanowiących cenę urządzenia. Nieuzasadniona korzyść dla Wnioskodawcy polega z kolei na tym, iż przerzuca on na Wnioskodawcę obowiązek zakupu i monitorowania, za pośrednictwem zakupionego przez siebie urządzenia, ilości zrzucanych ścieków. Jak wykazano wyżej, Wnioskodawca nie jest zobowiązany do montażu tego typu urządzenia w związku z brakiem przesłanek wynikających z art. 10 ust. 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu... Ciężar wykazania Wnioskodawcy, jakie ilości ścieków pochodzących od niego odprowadzane są do miejskiej sieci kanalizacyjnej spoczywa w tym przypadku na Uczestniku.

Prezes Urzędu postanowił oddalić wniosek dowodowy, złożony przez pełnomocnika Uczestnika, o przeprowadzenie dowodu z pism procesowych skierowanych do Sądu Rejonowego w Olsztynie:

- z dnia 27.12.2004 roku;
- z dnia 31.12.2004 roku;
- z dnia 05.01.2005 roku

na okoliczność, że Wnioskodawca uchyla się od obowiązku terminowego regulowania należności za dostawy ścieków, nawet w ilościach niekwestionowanych, że od miesiąca czerwca 2004 roku – z braku nowej umowy – Uczestnik rozlicza odbiór ścieków w sposób udokumentowany w ilości faktycznie dostarczonej, mierzonej na swój koszt.

Przedmiotem niniejszego postępowania antymonopolowego nie jest spór dotyczący terminowego regulowania należności przez Wnioskodawcę i ich wysokości. Prezes Urzędu działając w interesie publicznym rozstrzyga o bezprawnym narzuceniu obowiązku instalacji urządzenia pomiarowego. Niniejsza decyzja kwestionuje określoną zasadę działania Uczestnika, natomiast kwestia wzajemnych rozliczeń między stronami za świadczone usługi będzie przedmiotem rozstrzygnięcia sądu. Decyzja Prezesa Urzędu, dotycząca uznania praktyki stosowanej przez Uczestnika za nadużywanie pozycji dominującej nie ma żadnego związku z uchylaniem się Wnioskodawcy od ekwiwalentnego rozliczania się za wykonane usługi.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem bydgoskiej delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów .

Otrzymują:

Pan Wiesław Kulik
Kancelaria Radców Prawnych
„Konsultant”
ul. Dąbrowszczaków 18/5
10-900 Olsztyn

Pan Jerzy Wołejko
Kancelaria Prawna
SPEC – ZUTE
Ul. Stare Miasto 29/32a m. 3
10-026 OLSztyn